

[Christmas Møller.]

Sagen faa den Fart, som det ærede Medlem med Rette siger den skal have, og der kan komme den Opklaring, som det ærede Medlem ønsker; og hvis han anmoder om, at der maa blive givet Tilladelse til at rejse Sag imod ham, er der jo ikke den fjerneste Tvivl om, at det høje Ting vil billige det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Thomsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Thomsen: Der har ikke været Lejlighed for mig til uden for Tinget at fremsætte de samme Udtalelser, som jeg fremsatte her, men jeg skal gerne gøre det — og jeg kan trøste de ærede Medlemmer, som nu smiler, med, at der allerede er truffet Foranstaltninger til, at det kan ske. Det Spørgsmaal, som her er det interessante, er jo: skal der rejses Sag gennem Politiet, eller skal det ske ad den almindelige Vej, gennem privat Søgmaal? Det, man nu har i Sinde — det kan jeg forstaa paa Justitsministeren —, er, at Politiet skal skubbes ind i Sagen. Jeg vil dertil sige, at jeg vil fuldstændig overlade til ærede Kolleger i denne Sal, om det virkelig er den Fremgangsmaade, som er den rigtige. I alle Tilfælde, kan jeg komme til at staa Ansigt til Ansigt med min Modpart — som ikke er Politiet, men som er Eksportudvalget —, saa skal de finde mig beredt; men ønsker man at skubbe Politiet ind imellem — ja, naturligvis, hvis Grundlaget bliver det samme, hvis man derigennem kan komme til fuld Klarhed over de foreliggende Spørgsmaal, saa kan Fremgangsmaaden være ligeegyldig. Men Folk, der har Forstand paa Jura, har sagt mig, at det er en meget tvivlsom Udgang af Sagen at rode Politiet ind i den, for de kan afgøre, *hvem* der skal føres som Vidner. Men, som sagt, det er et Spørgsmaal, som jeg fuldstændig skal overlade til ærede Kolleger i Tinget. Mener de, det er en passende Maade at gaa til Sagsanlæg paa, saa selvfølgelig, er jeg beredt til det ogsaa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Det ærede Medlem Hr. Thomsen ønskede at høre, hvordan de forskellige stillede sig til de Klager, som han har fremført, og jeg vil da sige, at vor Stilling er klarlagt gennem det Forslag til Beslutning, som jeg har tilladt mig at

stille. Efter min Opfattelse drejer det sig her ikke alene om et juridisk Spørgsmaal, men ogsaa om et moralsk Ansvar baade med Hensyn til Udvalget og dets Dispositioner og med Hensyn til det, der er sagt af det ærede Medlem Hr. Thomsen. Og derfor mener jeg, at da det drejer sig om et Statsudvalg, er det naturligt, at Afgørelsen sker gennem en parlamentarisk Kommission, som skaffer Klarhed over, hvad det er, der er begaaet, om der er noget rigtigt i det, det ærede Medlem har fremsat, og at det høje Ting derefter tager Stilling til det. Forhaabentlig kommer det Forslag, jeg nævnte, snart til Behandling; saa vil det jo vise sig, hvordan Stillingen er i de øvrige Partier.

Justitsministeren (Zahle): Jeg tror ikke, at man kan faa denne Sag fuldt oplyst paa nogen bedre Maade end derved, at den bliver forelagt for de retslige Myndigheder. Vi har fuldt offentlig Retspleje her i Landet, og hele Offentlighedens Opmærksomhed vil jo være henledet paa, hvorledes Retten bliver plejet ved denne Lejlighed; og den skal nok blive plejet saaledes, at Sandheden og kun den kommer frem.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg tror ikke, der er nogen, der vil mistænke mig for ikke at nære fuld Tillid til Retsmyndighederne her i Landet, og derfor mener jeg at kunne sige det, som jeg nu agter at sige: at en Injuriesag alligevel er en utilfredsstillende Form for en Afgørelse af en Sag som den, der foreligger her. Jeg vil gerne sige, at for mig staaer det saaledes, at den Immunitet, der er tillagt Rigsdagens Medlemmer, bl. a. er tillagt dem, for at de i Tinget kan fremdrage Ting, for hvilke de efter Sagens Natur er afskaaret fra paa Stedet at føre Bevis og maaske fra overhovedet at føre Bevis. Det siger sig selv, at denne Adgang ikke maa benyttes letsindigt. Det siger sig selv, at den Mand, der rejser en saadan Anklage, maa kunne skaffe en vis Sandsynlighed for, at der er noget i det, han siger. Men det forekommer mig ogsaa, at hvis det ærede Medlem skaffer en saadan Sandsynlighed til Veje, saa har de øverste Retsmyndigheder den Pligt at gøre alt, hvad de kan, for at hjælpe til at faa Sagen undersøgt, saaledes at den fulde Klarhed, som alle Parter maa være interesseret i,